

Grunder och huvudargument

I enlighet med den spanska lagstiftning som var i kraft till den 31 december 2006 beskattades kapitalinkomster för personer utan hemvist i landet enligt en proportionell skattesats om 35 procent, medan personer med hemvist i landet beskattades progressivt om varaktigheten av innehavet av kapitaltillgångarna understeg ett år, och med en proportionell skattesats om 15 procent om varaktigheten av innehavet av nämnda tillgångar översteg ett år. Följaktligen var skattebördan för personer utan hemvist i landet alltid större om de avyttrade sina tillgångar senare än ett år efter förvärvet. Om tillgångarna avyttrades inom ett år från förvärvet var skattetrycket också högre för personer utan hemvist i landet, förutom när den medelskattesats som tillämpades på dem med hemvist i landet översteg 35 procent (vilket innebar mycket höga kapitalinkomster).

Kommissionen anser att det inte föreligger någon objektiv skillnad mellan situationerna för dessa två kategorier av skattebetalare, varför det högre skattetrycket på dem utan hemvist i landet utgör en diskriminering som innebär en otillåten inskränkning av den fria rörligheten för arbetstagare och den fria rörligheten för kapital som stadgas i artiklarna 39 EG och 56 EG samt i artiklarna 28 och 40 i EES-avtalet.

Överklagande ingett den 31 december 2007 av AMS Advanced Medical Services GmbH av den dom som förstainstansrätten meddelade den 18 oktober 2007 i mål T-425/03, AMS Advanced Medical Services GmbH mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller)

(Mål C-565/07 P)

(2008/C 64/34)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Klagande: AMS Advanced Medical Services GmbH (ombud: advokaten S. Schäffler)

Övriga parter i målet: Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) och American Medical Systems, Inc.

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen skall

- upphäva domstolens dom av den 18 oktober 2007, och
- förplikta harmoniseringsbyrån att ersätta rättegångskostnaderna i förfarandet såväl vid förstainstansrätten och som vid domstolen.

Grunder och huvudargument

Klaganden stöder sitt överklagande på att förstainstansrätten har åsidosatt gemenskapsrätten. Förstainstansrätten har först med avseende på förfarandet vid överklagandenämnden avvisat klagandens begäran om att invändaren skulle lägga fram bevis för sitt bruk av varumärket. Förstainstansrätten har således åsidosatt principen om funktionell kontinuitet mellan harmoniseringsbyråns instanser och artiklarna 43.2, 43.3 och 74 i förordning 40/94.

I enlighet med principen om funktionell kontinuitet mellan harmoniseringsbyråns instanser skall överklagandenämnden nämligen stödja sitt beslut på samtliga de argument som klaganden har anfört i såväl förfarandet vid invändningsenheten som förfarandet vid överklagandenämnden.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Hoge Raad der Nederlanden (Nederländerna) den 21 december 2007 – Staatssecretaris van Financiën mot Stadeco BV

(Mål C-566/07)

(2008/C 64/35)

Rättegångsspråk: nederländska

Hänskjutande domstol

Hoge Raad der Nederlanden

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Staatssecretaris van Financiën

Motpart: Stadeco BV

Tolkningsfrågor

- 1) Skall artikel 21.1 c i sjätte direktivet ⁽¹⁾ tolkas så, att ingen mervärdesskatt behöver erläggas i den medlemsstat i vilken fakturautställaren är bosatt eller har sitt skatterättsliga hemvist för det fall vederbörande fakturerar mervärdesskatt för en transaktion som enligt det gemensamma systemet för mervärdesskatt anses äga rum i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland?
- 2) Om svaret är nekande, har då medlemsstaterna, för det fall en sådan faktura som avses i artikel 21.1 c i sjätte direktivet har utfärdats till en mottagare som saknar rätt till avdrag för ingående mervärdesskatt (vilket innebär att ingen risk för skattebortfall föreligger), rätt att, som villkor för att korrigera den mervärdesskatt som felaktigt har fakturerats och för vilken skattskyldighet därigenom inträdde i enlighet med denna bestämmelse, kräva att den skattskyldiga personen ändå skickar en rättelsefaktura till avnämaren på vilken ingen mervärdesskatt anges?

⁽¹⁾ Rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund (EGT L 145, s. 1; svensk specialutgåva, område 9, volym 1, s. 28).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Raad van State (Nederländerna) den 27 december 2007 – Minister voor Wonen, Wijken en Integratie mot Woningstichting Sint Servatius

(Mål C-567/07)

(2008/C 64/36)

Rättegångsspråk: nederländska

Hänskjutande domstol

Raad van State

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Minister voor Wonen, Wijken en Integratie

Motpart: Woningstichting Sint Servatius

Tolkningsfrågor

- 1) Är det fråga om en sådan restriktion för den fria rörligheten för kapital som avses i artikel 56 EG om det krävs ett förhandstillstånd från behörig minister för att gränsöverskridande verksamhet skall få bedrivas av ett företag

som enligt lag är godkänt för att värna om bostadsförsörjningen i Nederländerna, som för detta ändamål kan begära allmänna medel, som enligt lag endast får verka för detta ändamål och vars verksamhetsområde i princip skall vara beläget i Nederländerna (en så kallad godkänd inrättning)?

- 2) a. Kan behovet av bostadsförsörjning i en medlemsstat betraktas som ett behov av allmän ordning i den mening som avses i artikel 58 EG?
- 2) b. Kan behovet av bostadsförsörjning i en medlemsstat betraktas som en av de tvingande hänsyn till allmänintresset som EG-domstolen har erkänt i sin rättspraxis?
- 2) c. Kan närmare bestämt behovet av att bostadsförsörjningssystemet i en medlemsstat är effektivt och finansierbart betraktas som ett sådant behov av allmän ordning som avses i artikel 58 EG eller som en av de tvingande hänsyn till allmänintresset som EG-domstolen har erkänt i sin rättspraxis?
- 3) a. Förutsatt att kravet på förhandstillstånd för en sådan godkänd inrättning som avses i fråga 1 utgör en restriktion som är motiverad med hänsyn till något av de intressen som avses i frågorna 2 a, 2 b och 2 c, är det kravet i så fall nödvändigt och proportionellt?
- 3) b. Förfogar en medlemsstat vid tillämpningen av motiveringen över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning för att fastställa det berörda allmänna intressets omfattning och det sätt på vilket det skall tillgodoses? Är det härvid bland annat av avgörande betydelse att gemenskapen saknar eller knappt har några befogenheter på bostadsförsörjningsområdet?
- 4) a. Kan en medlemsstat för att motivera en restriktion för den fria rörligheten för kapital – vid sidan av eller i kombination med de tvingande hänsyn till allmänintresset som nämns i artikel 58 EG och erkänns i EG-domstolens rättspraxis – samtidigt hänvisa till artikel 86.2 EG, för det fall de berörda företagen har tillerkänts särskilda rättigheter och anförtröts att tillhandahålla tjänster av allmänt ekonomiskt intresse?
- 4) b. Har det allmänintresse som avses i artikel 58 EG och de tvingande hänsyn till de allmänna intressen som erkänns i EG-domstolens rättspraxis samma innehåll som det allmänna ekonomiska intresse som avses i artikel 86.2 EG?
- 4) c. Har den berörda medlemsstatens hänvisning till artikel 86.2 EG – med stöd av vilken det hävdas att de aktuella företagen, som har tillerkänts särskilda rättigheter, utövar uppgifter av allmänt ekonomiskt intresse – något mervärde i förhållande till återopandet av sådana allmänna intressen som avses i artikel 58 EG och de tvingande hänsyn till allmänintresset som erkänns i EG-domstolens rättspraxis?